

ผลการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

The Effects of Communicative Language Teaching on Enhancing English
Speaking and Writing Abilities of Mattayomsuksa 3 Students

โสภาพรรณ นองกาวิ¹, สุชาติพิทย์ งามนิล²

Sopapan Nongkawe¹, Suthathip Ngamin²

Corresponding Author E-mail: babyjesus_nmb@hotmail.com

Received: 2023-08-21; Revised: 2023-09-09; Accepted: 2023-09-26

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และ 2) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีระดับความเหมาะสมมากที่สุด 2) แบบวัดความสามารถในการพูด มีค่าความยากระหว่าง 0.52 - 0.59 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.41 - 0.64 และค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินเท่ากับ 0.98 และ 3) แบบวัดความสามารถในการเขียน มีค่าความยากระหว่าง 0.50 - 0.70 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.33 - 0.55 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบแบบทีกรณีกกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระจากกัน และการทดสอบแบบทีกรณีกกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว ผลการวิจัยพบว่า

1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการพูดหลังเรียน (\bar{X} =19.23, S.D.=1.04) สูงกว่าก่อนเรียน (\bar{X} =9.87, S.D.=1.69) และมีความสามารถในการเขียนหลังเรียน (\bar{X} =41.85, S.D.=3.10) สูงกว่าก่อนเรียน (\bar{X} =25.90, S.D.=3.30) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการพูดและเขียน หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร, ความสามารถในการพูด, ความสามารถในการเขียน

¹ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

¹ Student in Master of Education Degree, Curriculum and Instruction Program, Nakhon Sawan Rajabhat University

² อาจารย์ที่ปรึกษา, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

² Advisor, Faculty of Education, Nakhon Sawan Rajabhat University

Abstract

The objectives of this research were to 1) compare English speaking and writing ability of Mattayomsuksa 3 students before and after being taught through communicative language teaching and 2) compare English speaking and writing ability of Mattayomsuksa 3 students after being taught through communicative language teaching to the criteria 75 percent of full score. The sample was Mattayomsuksa 3 students, selected by multi-stage sampling method. The research instruments were 1) communicative language teaching lesson plans with the most appropriate quality level, 2) the speaking ability test with the difficulty between 0.52 – 0.59, the discrimination between 0.41 – 0.64 and the Rater Agreement Index at 0.98, and 3) the writing ability test with the difficulty between 0.50 - 0.70, the discrimination between 0.33 - 0.55 and the reliability at 0.86. The data were analyzed by mean, standard deviation, t-test dependent sample and t-test one-sample. The research findings were as follows;

- 1) Graduate students who were taught through communicative language teaching had higher speaking score in posttest (\bar{X} =19.23, S.D.=1.04) than that in pretest (\bar{X} =9.87, S.D.=1.69) and higher writing score in posttest (\bar{X} =41.85, S.D.=3.10) than that in pretest (\bar{X} =25.90, S.D.=3.30) at .05 level of significance.
- 2) Graduate students who were taught through communicative language teaching had higher speaking and writing score in posttest than test criterion score over 75 percent at .05 level of significance.

Keywords: Communicative Language Teaching, Speaking Abilities, Writing Abilities

บทนำ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การติดต่อสื่อสาร ช่วยสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยให้มีความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษา วัฒนธรรม และประเพณี ได้ดีขึ้น สามารถสื่อสารและเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2551: 210) อีกทั้งในปัจจุบัน โลกได้เข้าสู่ยุคดิจิทัล ซึ่งเป็นยุคแห่งข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในการเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า แสวงหาความรู้ ในวิทยาการด้านต่าง ๆ จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย นอกจากนี้ การพูดและการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศส่วนใหญ่ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางเพื่อให้การสื่อสารมีความชัดเจน เข้าใจไปในแนวทางเดียวกัน สร้างความร่วมมือและความสัมพันธ์อันดีต่อกัน จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่คนทั่วโลก รวมถึงคนไทยจะต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการพัฒนาประเทศและประชากรให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันและอนาคต มีความเจริญรุ่งเรืองเทียบเท่านานาชาติอารยประเทศ และสามารถถ่ายทอดเอกลักษณ์และวัฒนธรรมไทยที่ดีงามไปสู่ประชาคมโลก (กรมวิชาการ. 2545: 5)

แม้ว่าเด็กไทยจะมีโอกาสเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ทั้งจากครูผู้สอนและสื่อที่หลากหลาย มีตัวช่วยมากมาย มีโอกาสได้สัมผัสและพัฒนาภาษาอังกฤษมากกว่าในอดีต แต่ผลลัพธ์ที่ได้จากการประเมินโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) ได้แสดงผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ปีการศึกษา 2564 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียน นวมินทราชูทิศ มัชฌิม ได้คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 30.19 และเมื่อแยกเฉลี่ยเป็นรายสาระ พบว่า สาระภาษาเพื่อการสื่อสาร มีคะแนนเฉลี่ย 29.70 ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศ (\bar{X} = 31.11) (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. 2564. ออนไลน์) และจากผลการรายงานการประเมินตนเองของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนนวมินทราชูทิศ มัชฌิม ปีการศึกษา 2564 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ มัชฌิม จำนวน 494 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ในระดับต่ำกว่า 3 เป็นจำนวน 365 คน โดยสาระที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนรู้ที่น้อยที่สุด คือ สารที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร เมื่อทดสอบทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษแล้ว พบว่านักเรียนมีทักษะการเขียนน้อยที่สุด รองลงมาเป็นทักษะการพูด ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า ทักษะที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ มัชฌิม ควรได้รับการพัฒนามากที่สุด คือ ทักษะการพูดและเขียน (โรงเรียนนวมินทราชูทิศ มัชฌิม. 2564: 17) จากผลการประเมินสาระภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นสาระที่สถานศึกษาต้องปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น และนักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์คุณภาพร้อยละ 60 ตามเกณฑ์การประเมินของสถานศึกษาต่อไป

ปัญหาด้านทักษะภาษาอังกฤษของเด็กไทยนั้น ถือเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องเร่งดำเนินการปฏิรูปการจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความจำเป็น กล่าวคือ การสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ยังคงเป็นการสอนภาษาอังกฤษแบบท่องจำคำศัพท์และเน้นการเรียนไวยากรณ์มากกว่าการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Dueraman (2013: 97) พบว่า ระบบการศึกษาของประเทศไทยยังไม่สอดคล้องกับการส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากครูผู้สอนไม่สามารถนำเสนอรูปแบบการเขียนได้อย่างคล่องแคล่ว จึงทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่ได้มุ่งเน้นการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการเขียน แต่เป็นรูปแบบการอ่านและการแปลความแทน ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนไม่ต่อเนื่อง นอกจากนี้ นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่ ไม่สามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้ หรือพูดได้แต่พูดไม่คล่อง พูดเป็นคำไม่เป็นประโยค และขาดความมั่นใจเมื่อพูดสื่อสารในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักศึกษาไม่มีความรู้เพียงพอเกี่ยวกับคำศัพท์ ไม่สามารถเลือกใช้คำที่เหมาะสม ไม่สามารถเรียบเรียงคำพูดให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ที่เรียนมาได้ ประกอบกับผู้เรียนมีโอกาสน้อยมากในการฝึกฝนทักษะ ขาดความเข้าใจในการฟังพูดสื่อสารทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน (Pawapatcharadom. 2007: 2)

การพัฒนาทักษะการสื่อสารโดยเฉพาะการพูดและเขียนภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่จำเป็นในการสื่อความหมายให้แก่ผู้ฟัง ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน ที่มีการจัดลำดับการเรียนรู้ขั้นตอนกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน ซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษาทักษะทางภาษาหรือความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้สื่อสาร (กิ่งแก้ว รัชอินทร์. 2553) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ สุมิตรา อังวัณกุล (2540: 54) ได้เสนอเกี่ยวกับขั้นตอนที่คล้ายคลึงกับขั้นตอนการสอนของ Littlewood (1981: 17) โดยแบ่งการสอนออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1. ขั้นเสนอเนื้อหา 2. ขั้นการฝึก และ 3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง รวมทั้งการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ โดยใช้แนวการสอนแบบผสมผสาน และใช้กิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกชั้นเรียน ตลอดจนสื่อที่หลากหลายอันจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้อย่างสนุกสนานและเพลิดเพลิน เนื้อหาที่นำมาใช้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้วยวิธีการให้ผู้เรียนเกิดการปฏิสัมพันธ์และร่วมมือกันปฏิบัติงานโดยใช้รูปแบบของสารหลายประเภท เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่กว้างขวางและทันสมัย และประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ ด้วยวิธีการหลากหลาย (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กลุ่มส่งเสริมการเรียนการสอนและประเมินผล. 2548: 10)

จากความสำคัญและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้การสอนภาษาเพื่อสื่อสารในการส่งเสริมความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้กับครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งจะส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

สมมติฐานการวิจัย

การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การทบทวนวรรณกรรม

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่มีลักษณะเป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติที่ใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษา คือ เริ่มการเรียนรู้จากการฟัง และเชื่อมโยงเสียงกับภาพ เพื่อสร้างความเข้าใจ แล้วจึงนำไปสู่การเลียนเสียง คือ การพูด และนำไปสู่การอ่าน และเขียนในที่สุด (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2551: 281) โดยไม่จำกัดความสามารถของผู้เรียนไว้เพียงแต่ความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะ โดยสัมพันธ์กับความสามารถทางไวยากรณ์เข้ากับยุทธศาสตร์การสื่อสารด้วยวิธีการที่ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ และสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารหรือสื่อความหมาย และใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม ไม่ควรสอนให้ผู้เรียนรู้เฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น (Littlewood. 1981: 17 - 18)

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แบ่งการสอนออกเป็น 3 ขั้นตอน (สุมิตรรา อังวัฒนกุล. 2540) ดังนี้

1. ขั้นเสนอเนื้อหา ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะเรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ภาษาโดยดำเนินการ ดังนี้

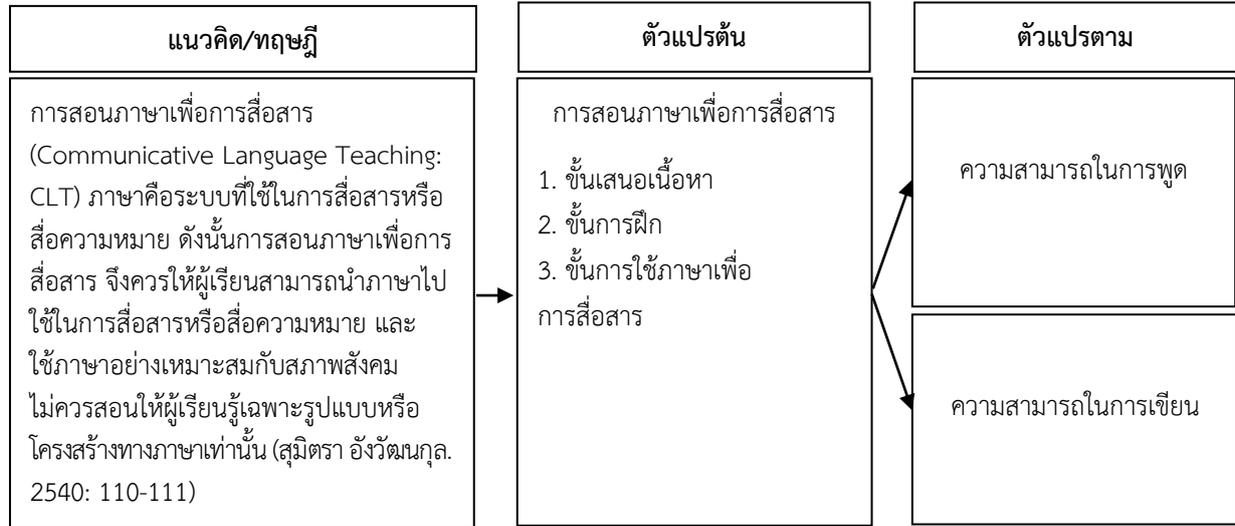
- 1.1 ผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียน โดยใช้รูปภาพและใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องหรืออ่านบทสนทนา หรือเรื่องราวให้นักเรียนฟัง มีคำศัพท์หรือรูปแบบของภาษาที่ต้องการสอน และสอดแทรกคำศัพท์ที่ผู้เรียนเคยเรียนมาบ้างแล้ว เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราวที่ครูเล่าง่ายขึ้น

- 1.2 กระตุ้นการเรียนรู้ เป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟังหรืออ่านระดับใด ด้วยการตั้งคำถามให้ตอบ หรือกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด ในการสอนหรืออธิบายเนื้อหาดังกล่าว ผู้สอนต้องอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจนว่าเนื้อหาภาษามีรูปแบบวิธีการใช้และความหมายอย่างไร

2. ขั้นการฝึก เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ โดยผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการฝึกแบบควบคุมนี้เป็นการฝึกผู้เรียนทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และฝึกทีละคน การฝึกแบบนี้เน้นที่ความถูกต้องของรูปแบบภาษาเป็นสำคัญ จึงควรใช้เวลาเพียงเล็กน้อย

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการฝึกใช้ภาษาที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำไปใช้จริงนอกชั้นเรียน โดยผู้สอนเป็นผู้แนะแนวทาง วิธีฝึกซึ่งอยู่ในรูปของการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ เช่น การมีปฏิสัมพันธ์ การมีส่วนร่วม การพัฒนากระบวนการคิด โดยผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดการขั้นเริ่มต้นของกิจกรรมให้ เช่น การอธิบายวิธีทำกิจกรรม จัดกลุ่มผู้เรียน หลังจากนั้นผู้เรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเอง ผู้เรียนสามารถใช้ภาษา นอกเหนือจากรูปแบบที่กำหนดไว้ได้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้ทางภาษามาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ในขั้นนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น ใช้แผนแบบการวิจัยกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pretest - Posttest Design)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ในเขตอำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ 6 โรงเรียน ที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครสวรรค์ รวมทั้งสิ้น 1,654 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ มัชฌิม อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 39 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

2.1 สุ่มโรงเรียนในอำเภอเมืองนครสวรรค์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครสวรรค์ ใช้การสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยใช้โรงเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม จำนวน 1 โรงเรียน ได้โรงเรียนนวมินทราชูทิศ มัชฌิม

2.2 สุ่มห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนนวมินทราชูทิศ มัชฌิม ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 12 ห้องเรียน ใช้การสุ่มแบบจับสลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม จำนวน 1 ห้องเรียน ได้ห้องมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 มีจำนวนนักเรียน 39 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แผนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 6 แผน โดยใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง ซึ่งนำไปประเมินความเหมาะสมของแผนการสอนโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ผลการประเมินพบว่าแผนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีความเหมาะสมมากที่สุด (\bar{X} = 4.69, S.D. = 0.39)

2. แบบวัดความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบวัดภาคปฏิบัติ จำนวน 2 หัวข้อ หัวข้อละ 12 คะแนน รวม 24 คะแนน โดยลักษณะของแบบประเมินความสามารถในการพูดจะเป็นรูปแบบการประเมินโดยปรับประยุกต์เกณฑ์ตามการประเมินของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551: 60) จำนวน 3 ด้าน มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาระหว่าง 0.67 - 1.00 มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.52 - 0.59 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.41 - 0.64 และค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินเท่ากับ 0.98

3. แบบวัดความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบอัตนัย จำนวน 2 หัวข้อ หัวข้อละ 25 คะแนน รวม 50 คะแนน โดยลักษณะของแบบประเมินความสามารถในการเขียนจะเป็นรูปแบบการประเมินโดยปรับประยุกต์เกณฑ์ตามการประเมินของ Heaton (1990: 105 - 108) จำนวน 5 ด้าน มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาระหว่าง 0.50 - 1.00 ค่าความยากระหว่าง 0.50 - 0.70 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.33 - 0.55 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86

วิธีรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนแบบแผนการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. นำแบบวัดความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งใช้แบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน จำนวน 2 ข้อ และแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pre-test) จำนวน 2 ข้อ และบันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนก่อนเรียน

2. ดำเนินการสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โดยใช้แผนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ใช้เวลาสอนจำนวน 12 ชั่วโมง ระหว่างวันที่ 20 มกราคม 2566 – 20 กุมภาพันธ์ 2566

3. นำแบบวัดความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งใช้แบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post-test) จำนวน 2 ข้อ และแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post-test) จำนวน 2 ข้อ และบันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนหลังเรียน

4. นำผลคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ข้อ และแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ข้อ ไปวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานและสรุปผลการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที่กรณีกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระจากกัน (t-test dependent sample)

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที่กรณีกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว (one sample t-test)

สรุปผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ผลการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น ใช้แผนแบบการวิจัยกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pretest - Posttest Design) โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การทดสอบ	n	\bar{x}	S.D.	t
ก่อนเรียน	39	9.87	1.69	34.83*
หลังเรียน	39	19.23	1.04	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{(38,.05)} = 1.6860$)

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการพูดเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 9.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.69 และมีความสามารถในการพูดเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 19.23 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.04 เมื่อทำการทดสอบค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบค่าที พบว่า $t_{\text{คำนวณ}}$ เท่ากับ 34.83 มีค่ามากกว่าค่า $t_{\text{ตาราง}}$ เท่ากับ 1.6860 แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ในข้อที่ 1

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การทดสอบ	n	\bar{x}	S.D.	t
ก่อนเรียน	39	25.90	3.30	82.12*
หลังเรียน	39	41.85	3.10	

* มีนัยสำคัญสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{(38,.05)} = 1.6860$)

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการเขียนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 25.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.30 และมีความสามารถในการเขียนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 41.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.10 เมื่อทำการทดสอบค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบค่าที พบว่า $t_{\text{คำนวณ}}$ เท่ากับ 82.12 มีค่ามากกว่าค่า $t_{\text{ตาราง}}$ เท่ากับ 1.6860 แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ในข้อที่ 1

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนเกณฑ์ (75%)	\bar{x}	S.D.	t
หลังเรียน	24	18	19.23	1.04	7.41*

* มีนัยสำคัญสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{(38,.05)} = 1.6860$)

จากตารางที่ 3 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการพูดเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 19.23 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.04 เมื่อทำการทดสอบค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบค่าที พบว่า $t_{\text{คำนวณ}}$ เท่ากับ 7.41 มีค่ามากกว่าค่า $t_{\text{ตาราง}}$ เท่ากับ 1.6860 แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการพูดหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ในข้อที่ 2

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนเกณฑ์ (75%)	\bar{x}	S.D.	t
หลังเรียน	50	37.5	41.85	3.10	8.76*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{(38,.05)} = 1.6860$)

จากตารางที่ 4 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการเขียนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 41.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.10 เมื่อทำการทดสอบค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบค่าที่พบว่า $t_{คำนวณ}$ เท่ากับ 8.76 มีค่ามากกว่าค่า $t_{ตาราง}$ เท่ากับ 1.6860 แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการเขียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ในข้อที่ 2

อภิปรายผล

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีความสามารถในการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่มีลักษณะเป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติที่ใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษา คือ เริ่มการเรียนรู้จากการฟัง และเชื่อมโยงเสียงกับภาพ จึงเกิดความเข้าใจ แล้วจึงนำไปสู่การเลียนเสียง คือ การพูด นำไปสู่การอ่าน และเขียนในที่สุด การจัดการเรียนการสอนจึงเป็นการสอนเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2551: 5) และเป็นการเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพื่อการสื่อสาร (Savignon. 1983: 48) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง รวมทั้งการศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพโดยใช้แนวการสอนแบบผสมผสาน และใช้กิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกชั้นเรียน ตลอดจนสื่อที่หลากหลายอันจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้อย่างสนุกสนานและเพลิดเพลิน เนื้อหาที่นำมาใช้พัฒนาความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้วยวิธีการให้ผู้เรียนเกิดการปฏิสัมพันธ์และร่วมมือกันปฏิบัติงาน โดยใช้รูปแบบของสารหลายประเภท เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่กว้างขวางและทันสมัย และประเมินผลอย่างสม่ำเสมอด้วยวิธีการหลากหลาย (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กลุ่มส่งเสริมการเรียนการสอนและประเมินผล. 2548: 10) จึงส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดสูงขึ้นกว่าเดิม โดยสถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2557: 60) ได้สรุปขั้นตอนวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้ 1) ชี้นำเข้าสู่บทเรียน 2) ชี้นำเสนอ 3) ชี้นำฝึก 4) ชี้นำการใช้ภาษา 5) ชี้นำสรุป นอกจากนี้ กุลยา เบญจกาญจน์ (2530: 22) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาโดยใช้เหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ณัชปภา โพธิ์พุ่ม (2561) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการทฤษฎี CLT ผลการวิจัย พบว่า ชุดฝึกทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการของทฤษฎี CLT มีผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการของทฤษฎี CLT หลังพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่ง รัชยาภรณ์ สุขเกษม (2554 : 72-76) ได้วิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการฟัง-พูด สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีความสามารถในการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการสอนที่ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าวิธีการใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ตลอดจนความถูกต้องของการใช้ภาษา โดยเน้นการฝึกโดยใช้ภาษาในสถานการณ์จริงที่มีโอกาสพบในชีวิตประจำวัน (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2557: 60) มีการปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียนอย่างชัดเจนด้านการแลกเปลี่ยนข้อมูล โดยสนับสนุนให้ใช้เนื้อหาที่พบในชีวิตประจำวันจากชีวิตจริงในชั้นเรียนจากแผ่นป้าย วารสาร โฆษณา หนังสือพิมพ์ หรือข้อมูล

ซึ่งสามารถนำมาสร้างกิจกรรมเพื่อการสื่อสารได้ เช่น แผนที่ รูปภาพ กฎ ข้อดีของการนำสื่อในชีวิตประจำวันมาใช้ในการเรียน การสอน คือ เป็นการฝึกให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับสิ่งที่พบเห็นในชีวิตจริง จะช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจในการเรียน มากยิ่งขึ้น (Richards, & Rodgers. 2001: 72) ซึ่งมุ่งให้ผู้เรียนมีความต้องการสื่อสารด้วยบรรยากาศที่สนุกสนาน ซึ่งผู้สอน มีความรู้เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาที่หลากหลาย ที่มีลักษณะเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Johnson, & Morrow. 1986: 163 - 175) ส่วน Savignon (1983: 23 - 24) ได้สรุปลักษณะกิจกรรมเพื่อการสื่อสารว่า กิจกรรมที่จัดขึ้นต้องเป็น กิจกรรมที่น่าสนใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนมาได้อย่างหลากหลาย อีกทั้งผู้สอนต้องเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับ เนื้อหาที่สอนและวัยของผู้เรียน จึงส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้นกว่าเดิม มีการจำแนกกิจกรรม การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเทคนิค CLT เป็น 2 กิจกรรมหลัก (Littlewood. 1981: 35 - 36) คือ 1. กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร 2. กิจกรรมปะทะสังสรรค์ในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทิพย์วรรณ ธงภักดิ์ (2553) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นการประเมินผลโดยใช้ แฟ้มสะสมงาน ผลของการวิจัยพบว่า นักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ที่กำหนดไว้และ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีความสามารถในการพูดหลังเรียนสูงกว่า เกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีลักษณะเฉพาะ คือความตั้งใจในการสื่อสารของผู้เรียน โดยผู้เรียนจะใช้ภาษาผ่านกิจกรรม ที่ส่งเสริมการสื่อสาร ซึ่งการเรียนเช่นนี้จะช่วยกระตุ้นผู้เรียนมีความตั้งใจในการเรียนภาษามากยิ่งขึ้น รู้สึกว่าตนกำลังเรียน ภาษาที่เป็นประโยชน์ สามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมาย (Larsen-Freeman. 2000: 128 - 132) นอกจากนี้ ยังมุ่งเน้น ความสำคัญของตัวผู้เรียน มีการจัดลำดับการเรียนรู้ขั้นตอนการกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน ซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ ทางภาษา ทักษะทางภาษา ความสามารถในการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสาร ความสามารถในการ สื่อสาร (กิงแก้ว รัชอินทร์. 2553) ซึ่งความสำเร็จในการทำกิจกรรมจะวัดจากการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ ในการสื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยครูกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษา เพื่อหา ข้อมูลที่ตนยังขาดในการแก้ปัญหา (Littlewood. 1981: 40 - 42) การเลือกวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยคำนึงถึงวิธีสอนที่เห็นว่าจะสามารถทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจและมี เจตคติที่ดีได้มากที่สุด และลักษณะของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาเป็นวัยที่ชอบศึกษาค้นคว้า อยากรู้อยากเห็น ดังนั้น วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นี้ต้องใช้วิธีเรียนปนเล่น เพื่อให้เด็กไม่เบื่อหน่ายการเรียน มองเห็นการใช้ภาษาเป็นเรื่อง สนุกสนาน ท้าทาย และเหมาะแก่การใช้ทักษะภาษาโดยไม่รู้ตัว และเป็นการสร้างเจตคติที่ดีให้ผู้เรียน กิจกรรมที่ได้รับ ความนิยมในการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ การใช้เพลง เกมภาษา บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง การสัมภาษณ์และการทำโครงการ เป็นต้น จึงส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารสูงขึ้นกว่าเดิม ซึ่งสอดคล้อง กับผลการวิจัยของ วราพรรณ จิตรรัมย์ (2559: 94-97) ได้วิจัยเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการเรียนรู้เทคนิค CLT ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการเรียนด้วยชุดกิจกรรมฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการเรียนรู้ เทคนิค CLT หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีความสามารถในการเขียนหลังเรียนสูงกว่า เกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้โดยเน้นการสื่อสารที่เริ่ม จากการฟังตามด้วยการพูด การอ่านและการเขียนตามลำดับ มุ่งเน้นความสำคัญของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษ ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียนที่เชื่อม ระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ ในการสื่อสาร กล่าวคือ เป็นแนวการสอนที่ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าวิธีการใช้ภาษา และยังให้ความสำคัญในเรื่อง ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ตลอดจนความถูกต้องของการใช้ภาษา และเน้นการฝึกโดยใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ที่มีโอกาสพบในชีวิตประจำวัน (สถาบันภาษาอังกฤษ. 2557: 37) โดยจุดมุ่งหมายสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารได้จริง ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแบบต่าง ๆ (Allwright.

1983: 167) และ (Brown, 2000: 213) กล่าวว่าเป็นการสอนที่เน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งรวมถึงความเหมาะสมและการยอมรับการใช้ และสถานการณ์ทางสังคมที่ใช้ภาษานั้นอยู่ (Finocchiaro, & Brumfit. 1983: 24) โดยลักษณะเฉพาะของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือความตั้งใจในการสื่อสารของผู้เรียน โดยผู้เรียนจะใช้ภาษาผ่านกิจกรรมที่ส่งเสริมการสื่อสาร ซึ่งการเรียนเช่นนี้จะช่วยกระตุ้นผู้เรียนมีความตั้งใจในการเรียนภาษามากยิ่งขึ้น รู้สึกว่าตนกำลังเรียนภาษาที่เป็นประโยชน์ สามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมาย (Larsen-Freeman, 2000: 128 - 132) มี 3 ขั้นตอน ที่ใช้สำหรับทักษะการส่งสาร คือทักษะการพูดและการเขียน ในกรณีที่จัดการสอนทักษะการรับสาร คือทักษะการฟังและการอ่าน นั้น จะนิยมใช้เป็นลำดับการสอนย่อย ซึ่งมี 3 ลำดับ คือ 1) Pre-listening/reading ซึ่งเป็นการเตรียมผู้เรียนเข้าสู่การฟังหรือการอ่าน กิจกรรมที่ใช่มักเป็นการสอนคำศัพท์ รูปแบบภาษา หรืออ่านคำถามนำเรื่อง 2) While-listening/reading เป็นการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังฟังหรืออ่านนั้น กิจกรรมที่ใช่มักเป็นคำถาม หรือแบบฝึกหาคำไข 3) Post-listening/reading เป็นการจัดกิจกรรมหลังการฟังหรืออ่านแล้ว เป็นการทดสอบความเข้าใจการจัดลำดับทั้ง 3 ขั้นตอนดังกล่าว มีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นจากง่ายไปยาก ลำดับขั้นตอนการสอนเหล่านี้จะมีลักษณะแตกต่างกันไปตามแต่ละขั้นตอนโดยสอดคล้องกับกิจกรรมที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เอมอร์ลิส พันธุ์สะอาด (2562) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนอยู่ในระดับมีความสามารถมาก เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557: 160 - 165) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ปัทมา วาสสามัคคี (2557: 65 - 74) ได้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ตำนาน และนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 ในขั้นที่ 2 ขั้นการฝึก (Practice) ควรให้นักเรียนได้ใช้เวลาในการฝึกเพิ่มเติม เนื่องจากเป็นขั้นตอนสำคัญที่นักเรียนได้ฝึกการพูดและเขียน จนเกิดความคล่องแคล่วจนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

1.2 ควรมีการนำแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไปประยุกต์กับแนวคิดการสอนแบบอื่น ๆ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไปใช้ในการพัฒนาความสามารถในการฟังและพูดของนักเรียนชั้นอื่น ๆ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อเปรียบเทียบว่าสามารถพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เช่นกันหรือไม่

2.2 ควรมีการศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากมีการเสริมแรงแล้วผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น เพื่อจะได้ทราบถึงความรู้สึก ความคิดเห็น และครูจะสามารถนำไปพัฒนาการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2545). **คู่มือการพัฒนาสื่อการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กึ่งแก้ว รัชอินทร์. (2553). แหล่งรวมความรู้ จาก..กึ่งแก้ว รัชอินทร์: แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. สืบค้นเมื่อ 20 สิงหาคม 2565, จาก http://kingkaew2010.blogspot.com/2010/11/blog-post_06.html.
- กุลยา บุญจากัญจน์. (2530). การสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร. **มิตรครู**. 29(5): 22 - 25.
- เฉอริลล พันธ์สุระอาด. (2562). การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน **ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ณัชปภา โพธิ์พุ่ม. (2561). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัด สุรินทร์โดยใช้กระบวนการของ **ทฤษฎี CLT**. สุรินทร์: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตสุรินทร์.
- ทิพย์วรรณ ธงภักดิ์. (2553). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอน **เพื่อการสื่อสารที่เน้นการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงาน**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ปัทมา วาสสามัคคี. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น **ประถมศึกษาปีที่ 4**. วารสารวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 9(1): 65 -74.
- รัมย์ภรณ์ สุขเกษม. (2554). ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการฟัง – พูด **และการเสริมแรงบวกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- โรงเรียนนวมินทราชูทิศ มัชฌิม. (2564). รายงานการประเมินตนเองของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ปีการศึกษา **2564**. นครสวรรค์: กลุ่มบริหารวิชาการ.
- วราพรรณ จิตรรัมย์. (2559). ผลการใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้น **ประถมศึกษาปีที่ 3** โดยการเรียนรู้เทคนิค CLT. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2564). รายงานผลการทดสอบทางการศึกษา ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ปี **การศึกษา 2564**. สืบค้นเมื่อ 22 มิถุนายน 2565, จาก <http://www.newonetestresult.niets.or.th/AnnouncementWeb/Login.aspx>.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สถาบันภาษาอังกฤษ. (2557). **คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2548). การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน **พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้. (2557). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นซ้ำ **สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการนิเทศ). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุมิตรา อังวัฒน์กุล. (2540). **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Allwright, D. (1983). Exploratory Practice: Rethinking Practitioner Research in Language Teaching. **language teaching research**. 7(2): 167.
- Brown, H. D. (2000). **Principles of Language Learning and Teaching**. (4th ed.). New York: Longman.

- Dueraman, B. (2013). Focus on Thai learners of English: Their self-reports about foreign language learning. *International Research Journal of Arts and Social Sciences*. 2(7): 176-186. Retrieved September 3, 2017 from <http://www.interesjournals.org/full-articles/focus-on-thai-learners-of-English-their-self-reports-about-foreign-language-learning.pdf?view=inline>.
- Finocchiaro, M., & Brumfit, C. (1983). *The Functional - Notional Approach from Theory to Practice*. Oxford: Oxford University Press.
- Heaton, J. B. (1990). *Writing English Language Test*. London: Group.
- Johnson, K., & Morrow, K. (1986). *Principles of Communicative Methodology in Communication in the Classroom*. Hong Kong: Longman - Hill.
- Larsen - Freeman, D. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching*. (2nd ed.). Oxford: Oxford University Press.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Pawapatcharandom, R., (2007). *An investigation of Thai students' English language problems and their learning strategies in the international program at Mahidol University*. Bangkok: Master's thesis. Mahidol University.
- Richards, J., & Rodgers, S. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching: A Description and Analysis*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Savignon, S. J. (1972). *Communicative Competence: Theory and Classroom Practice. Texts and Contexts in Second Language Learning, Reading*. Massachusetts: Addison - Wesley.
- _____. (1983). *Communicative Competence: Theory and Classroom Practice Reading*. Reading, MA: Addison-Wesley.